

NOTEER ALVAST 22 FEBRUARI 2009

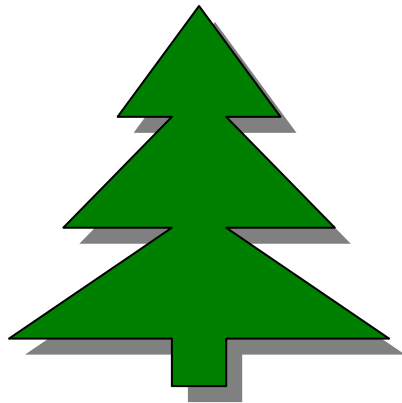
Op 22 februari gaan onze geadopteerden ons een namiddag geven met veel ambiance, een snackje en een drankje.

Wij kijken hier al vast naar uit, want het is de eerste maal dat ze zelf de touwtjes in handen nemen.

Op deze dag willen zij zichzelf inzetten voor de hulplozen, armen en weeskinderen uit hun geboorteland Rwanda en Burundi.

Iedereen is hier welkom en de festiviteiten zullen doorgaan te Oud-Turnhout in zaal DE DJOELLEN.

Verder nieuws hieromtrent volgt nog !!!

25 DECEMBER KERSTMIS

25 december, dag van licht en vrede

**Laat ons een lichtende ster zijn voor de armen
en hulplozen in Rwanda en Burundi.**

**Een kleine gift van onze maaltijd voor een
groots feest voor de minstbedeelden in Afrika.**

Gift maaltijd : Urukundo

De raad van bestuur wenst u een vrolijk en
vreugdevol

Kerstfeest
en een Gelukkig 2009

met veel vriendschap, een goede
gezondheid en stevige
samenwerking !

2009 PLANNEN VOOR DE RWANDAREIS

Menige telefoontjes komen er toe met de vraag wanneer de volgende reis gepland wordt.

**Daar dit nogal wat voorbereiding vraagt moet u ons wel tijdig laten weten of je daadwerkelijk mee wil gaan, gezien wij tijdig voor verblijf en alles wat er bij hoort moeten zorgen.
Contacteer ons tijdig !**

Woordje van de voorzitter

Het is bijna niet te geloven, maar het gaat allemaal zó vlug !

Soms denk ik dat er maar 265 dagen in het jaar zijn.

Het jaar 2009 staat ons al op te wachten, waardoor ook de feestdagen dichterbij naar ons toekomen met verlichte winkelstraten, lokkende etalages en de verleiding om aan te kopen. Wij kennen allemaal het klaagliedje – wat zijn we toch sukkelaars, maar potverdorie, dat zijn we niet !

Leven wij in vluchtelingenkampen ? Ligt in onze armen een uitgehongerde baby ? Zijn wij onze kinderen in die stroom vluchtelingen verloren ?

Het is toch zó ver van ons, en helpen kunnen we toch niet. Dat zullen anderen wel doen.

Zo mogen we niet reageren, dat zou hard en egoïstisch zijn. Laten wij eraan denken dat er ook andere mensen zijn die rust en vrede willen, die oorlogsgeweld en armoede ver van hun bed zouden willen.

Zeker, ons dagelijks leven is duurder geworden, onze economie slabakt, maar onze boterham ligt nog dagelijks op de tafel.

Niet zo lang geleden heeft men mij verteld dat in het weeshuis op dit moment het eten voor de kinderen enkel nog bestaat uit bruine bonen en wat sorgopap.

Onze kinderen hebben hier zo'n variatie, dat ze zelfs niet meer weten wat te nemen. Wanneer het ons wat moeilijk zit, klagen we al dat niet alles eerlijk verdeeld is... Maar mensen toch... Laten wij met onze vereniging een manier ontwikkelen om mentaal en materieel hulp te geven aan die armen en hulplozen in Rwanda en Burundi.

Ieder jaar in deze periode herinner ik me steeds de woorden van mijn vader “ het zijn donkere dagen vóór Kerstmis” en nu zoveel jaren later versta ik zijn woorden. Voor hoevelen in onze Afrikaanse landen zijn het dag in en dag uit donkere dagen ?

Zie een stukje arme grond, rood stof en stenen, daarin kweken zij hun groenten waarin geen enkele variatie bestaat, om alzo met dat weinige te overleven en hopende dat de natuur dit alles niet zal vernietigen.

Beste families en vrienden, in deze kersttijd moeten wij onze medemensen in Rwanda en Burundi een klein deel van onze feestelijkheden schenken. Een klein pakje onder de kerstboom dat ons zal herinneren dat een kleine gift ook een arme moeder met haar kan kinderen laat genieten van een

kerstmaaltijd. Dat zal ons met kerstdag een goed gevoel geven, dat wij nog steeds weten wat naastenliefde betekent.

Laat op 25 december vele weeskindjes genieten van een bord rijst en een bekertje melk.

Beste vrienden, door een kleine bijdrage zal het op onze tafel net iets minder zijn om alzo in gedachten mee te feesten met hen die ver van ons zijn.

URUKUNDO is erkend als organisatie voor het verlenen van fiscale attesten.

FEEST VOOR IEDEREEN : een kleine gift voor de kansarmen. Laat ons eerst aandacht hebben voor wie de grootste nood heeft.

**URUKUNDO rekening nummer :
met de vermelding “kerstgeschenk”.**

Vreugde is een staat van pure gelukzaligheid die wordt bereikt door andere mensen te steunen en te helpen.

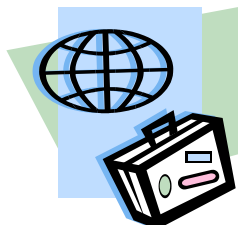
Als je dat doet, is elke dag van je leven vreugdevol.

**Ik wens u allen een Zalige Kerst met vrede en vriendschap voor iedereen.
De allerbeste wensen voor 2009 met 365 vreugdevolle dagen !**

de voorzitter

Imelda

Vervolg van de Rwanda reis maart – april 2008

Het volgende van ons programma was het bezoek aan het weeshuis Noël en het naaiatelier in Gisenyi.

Voor de zoveelste keer onze valiezen in onze bus gestapeld, om na enkele uren te rijden op een nieuwe bestemming toe te komen.

Onze chauffeur had voor pittige muziek gezorgd, zo dat er weer heel wat ambiance te horen was. Het viel zelfs niet op dat er een valse noot tussen zat.

Bij onze aankomst stond de zuster ons op te wachten om de kamers toe te wijzen. Na een etentje, een babbeltje en de bespreking van het programma voor de volgende dag, trok iedereen naar zijn kamertje.

Het weeshuis was niet zo ver van onze verblijfplaats zodat wij al met een goede morgenwandeling de dag konden beginnen.

Wij gingen eerst de directrice Athanasie een goede morgen toewensen.

En toen de vraag hoe de situatie in het weeshuis was.

De kleine kamertjes waren er nog steeds : die van de baby's met de ijzeren bedjes en nog steeds met die pikante, muffige geur (hoe kan het anders ???).

Het was de eerste keer dat onze jongeren geconfronteerd werden met een weeshuis waar meer dan zeshonderd kinderen hun thuis hadden gevonden.

Ingetogen stonden wij bij deze onschuldige, kleine mensjes. Je kon hun gedachten raden, hier was iets dat hen aangreep.

In een ander kamertje waren kleuters, gezeten op een dekentje, aan 't spelen.

Met grote ogen keken ze naar die kleine mensjes. Niemand weet hoe de toekomst er voor deze kinderen zal uitzien.

Op de koer stond een groepje te zingen en te dansen. Ze leefden zich ten volle uit ! Daarvan genieten ze, het is ook het enige dat zij hebben !

Opeens merkte ik dat er enkele jongeren waren verdwenen. Ze hadden zich stil op een bankje teruggetrokken, zwijgend... stil voor zich uitkijkend.

Ik zette mij tussen hen in en eentje zei ontroerend "het is niet eerlijk dat deze kinderen in zo'n toestand en omgeving iedere dag moeten leven. Het tafereel

ontroerde mij ook, want waren dit nu die grote kerels die zo uitgelaten konden doen ? Zie ze hier nu maar zitten...

Op momenten als deze beseften zij hun eigen geluk. Ik hoop dat ze dit niet zullen vergeten !

In het voedselmagazijntje stond weinig bruikbaar.

Wij zijn onmiddellijk met ons busje 500 kg bloem en 100 kg melkpoeder gaan aankopen van het geld dat wij in België hadden meegekregen.

De volgende rit was naar ons naaiatelier dat vlak aan de Congolese grens ligt. Onze meisjes waren meteen bekoord door de mooie, fleurige Rwandese stoffen, waardoor Chantal, de verantwoordelijke, mee naar de markt ging voor de aankoop in plaatselijke munten, zodat de blanken niet zouden bedrogen worden.

Onze jongens wilden ook een Afrikaans hemdje laten maken. Waarom niet ..? Dag en nacht werd er in het atelier gewerkt want het moest klaar zijn vóór de terugreis naar België.

Onze jongeren hadden tijdens de reis heel wat moeilijke en emotionele toestanden moeten beleven. Dus besloten Stef en ik om die zondag naar het meer te gaan, waar ze een frisse duik konden nemen. Voor hen een blijde verrassing.

Eerst nog naar het naaiatelier om alles te passen. Het werd er een hele modeshow !

Wat een verrassing aan het meer ! We ontmoetten er de familie waar wij op het huwelijksfeest geweest waren.

Later in de namiddag een etentje in een gezellig eethuis en een rustige babbel. Daarna met onze bus naar het weeshuis om afscheid te gaan nemen.

Het plein, vol met kinderen in hun dansuniformen, zouden ons een leuke animatie geven als afscheid. Alles zat die dag goed mee, de weeskinderen hadden zo naar deze uren uitgekeken maar er dook een spelbreker op : geen elektriciteit... en de manifestatie kon niet doorgaan.

Het speet iedereen heel erg. Er volgden vele knuffels waardoor de bedtijd naar later werd uitgesteld.

Iedereen had van die dag genoten (wat onze jongeren zeker hadden verdiend). 's Avonds speelden Stef met enkelen nog een gezelschapsspel. Anderen hielden het bij een babbeltje en dan ... bedje in.

De dag nadien was het terug van Kigali naar Butare.

Enkelen bleven nog 2 dagen in Butare om van hun families afscheid te nemen. In Kigali heb ik met mijn kleindochter nog een bezoek gebracht aan het ziekenhuis. Niet te geloven hoe dicht de bedden bij elkaar staan.

De families moeten zelf voor het eten van de zieken zorgen.

Ongelooflijk in welke omstandigheden hier wordt gewerkt.

Er komt verbetering, er worden nieuwe ziekenhuizen gebouwd.

We deden nog wat aankopen op de markt, met onvoorstelbaar veel gedrum.

Met een massa volk was het oppassen en uitkijken.

De laatste dag was iedereen terug in Kigali. Onze meisjes wilden nog naar de kapper gaan... en wij uren wachten in de brandende zon.

In Kigali werden mij nog brieven meegegeven van Butare, dewelke aan onze jongeren waren overhandigd, met de hoop dat hierop vanuit België een antwoord zou volgen.

Wanneer wij 's avonds aan de luchthaven toekwamen stonden zusters en familie ons op te wachten om afscheid te nemen en ons een goede thuiskomst toe te wensen.

Met een klein hartje lieten we onze bagage inchecken want het leek of wij Afrika hadden leeggekocht. Maar... wie kan er beter palaveren dan een advocaat, hé Stef ?

Langzaam verlieten wij Rwanda, het geboorteland van onze jongeren.

Het moet hen toch een heel speciaal gevoel hebben gegeven.

Dikwijls heb ik gedacht "iedere geadopteerde heeft recht op zijn verleden."

Dan worden er veel vragen opgelost en wordt zoveel duidelijker.

Onze organisatie mag dan ook fier zijn omdat zij de geadopteerden hulp en raad geeft en dat men altijd klaar staat voor hen.

Daarvoor hebben wij veel dankbaarheid gevoeld. Meerder keren werd ons gezegd "bedankt voor wat jullie voor ons gedaan hebben". Nu begrijp ik wat het wil zeggen ADOPTIE.

Waar het begrip groeit, neemt het vertrouwen toe.

Beste jongeren, bedankt voor de goede verstandhouding, het geduld voor elkaar, de troost voor mekaar.

Voor Stef en voor mij was het meer als een geslaagde reis.

Wie met de volgende reis mee wil... laat tijdig iets weten !

Imelda

